

LULU POES

Jan Vanhaelen

LULU POES

Verhalen uit een poezenleven

Met tekeningen van Anne Versteyne

WITSAND UITGEVERS

Inhoud

7	Voorwoord door Lulu Wang
9	Jaar 1
45	Jaar 2
77	Jaar 3
101	Jaar 4
117	Jaar 5

Voorwoord

Ik ken Jan Vanhaelen als dichter en dat hij een dichter is, daar blijf ik bij. Al is *Lulu Poes* een roman, ik lees het als een gedicht, een lang gedicht over hoe eender een kat en een mens zijn als het gaat om het beleven van het leven.

Ik ken Jans gedichtenstijl als romantisch en zelfs de kat onder zijn pen is romanticus in hart en nieren. Hoewel de kat het schoftelijke van sommige mensen en zaken inziet, ze behoudt haar zachte en tedere tonen van miauwen.

Ik ken Jan als een strijdende dromer van het mooie voor mens en maatschappij, maar Lulu Poes is geen strijder. Zij streelt het hart van strijders, met haar pootjes van gelatenheid.

Werkelijk, de roman doet ons ons schamen voor onze ergeris over mensen en zaken waar wij machteloos tegenover staan. Lulu Poes heeft geen plannen wie dan ook te veranderen en ze leeft alleen. Al vorderend in deze roman drong het langzaam maar gestaag tot mij door dat de wereld misschien perfect is als wij er à la Lulu Poes naar kijken. En dat woorden niet nodig zijn om de essentie van het leven te benaderen. Miauwen is voldoende.

Juist omdat de poes geen plannen heeft om wie dan ook te veranderen, is mijn wereld, gestoeld op idee-fixen, ingestort toen ik de laatste bladzijde van dit boek omsloeg...

Lulu Wang

.....

JAAR 1

Dag 1

Zeven jaar geleden ontstond er heel wat geharrewar en heel wat geflits van licht en lucht. Het warme badje waarin ik me zo lang bevonden had begaf het.

Met z'n vieren waren we. Dat voelde ik want het enige wat ik in het begin kon waarnemen was dat het veel helderder bleek dan daarbinnen, waar ik gelegen had. Een waas voor mijn ogen versperde de weg naar de dingen.

Een geur van wat ik denk dat droog gras moet zijn geweest opende mijn neusje.

Mijn enige broertje en mijn twee zusjes duwden me opzij, weg van de bolle buik waaruit we net getuimeld waren en het duurde niet lang of ik had door waar het in deze nieuwe wereld om te doen is: zorgen dat je er de eerste bij bent of er is niet genoeg pap.

Miee-eeuw! Wie of wat beet me daar in mijn dunne, donzige nekpelsje? Ik maakte een flinke smak door het luchtruim en kwam zacht terecht op een donsgladde helling waar het zuurig rook naar wat ik in mijn droom had gesmaakt: melk? Zo warm en zo gezellig met z'n vieren zitten zuigen, onze kleine buikjes vol.

Hééé, zie!! Poesjes!! Drie! Nee, vier!!

Hoge geluidjes van schaduwen en heen-en-weergewriemel van wezens die me van een andere planeet leken te zijn geland in mijn wereldje. Mensenkinderen, naar ik twee weken later vernam.

Buikje vol en oogjes vallen dicht... en alles wordt weer één en al geborgenheid in warmte aan mijn moeders poezenborst.

Dag 4

Het oude keldergat – zo zal ik het maar noemen – is een hoekje onderaan de stenen trap achter in het huis, zo zal ik het later beschrijven. In dat hoekje ruik ik nu een nest van gras en bladeren en enkele fijne takjes en wat losse vodden, door de wind bijeengeblazen.

Het is meer nacht dan dag. Of komt dat doordat ik de hele dag lig te verslapen in de veilige buurt van mijn moeders tepels? We liggen er alle vier knusjes tegen mekaar aan. Er is voorlopig alleen een tijd van eten en een tijd van slapen. Veel meer is er nog niet.

Stilaan dringen wel meer geluiden tot me door. Een hoog doordringend getsjilp en gefluit wekken mijn aandacht. Ik nijp mijn oogjes nauwer dicht en spits mijn oortjes: het komt van ver, heel ver. Dan valt alles weer stil en is het alweer indommelen geblazen.

Er moet een volgorde zijn in de dingen in de wereld. Maar die volgorde ken ik nog niet. Alles gaat zoals het gaat. Of beter: alles slaapt zoals het slaapt en eet zoals het eet.

En telkens wanneer een van ons eens uit het nest rolt en er stappen klinken rond het huis, is mijn moeder weer daar om ons tot de orde te roepen. De dag is al kort genoeg en de nacht maar al te lang.

We krijgen elke dag bezoek: vier- en zespotige kleine kruipende wriemeltjes en vleugelende vervelende vliegertjes ontwijken gestaag onze woonplaats. Ze hebben het niet zo op poesjes en nog minder op een moederpoes die al eens insecten durft te vangen met haar poot of mond.

De wereld is een stenen trede.